12. Kallis hõpe ja kulla kaft mitte kaduma ei lähe. — Ent ehk mehe see seeni maani kuld luksus-punga töös teiva, — tulli fiigi ofi ette, kon üte näeft waiduft murd. Kui rohakaft ja pia wõõnguft wälän, oja perve lähi olli — fõal fõit fufi, üte poifidene fälän, kellel päitse ohilik peon, minda fae fund, randuga ammule kiftt, kon man fufi wälga lõõfutas, nina keelt watfa pikkufelt wälän hoit. Ja see tormas õnwa meide poole. Sedä nähes hõiger üte töifile: „Sõbra, kolge, ker fäält tulep!?" eñi pia kui ta fede olli ütelnu — fatte fuur kulla kaft mürinaga wõõngu põhja, nina kõnfe, kohla, kaugi, ja foiba lõtfiva wäginäol pruus. Mehe jäiwa kõik kohmetanult kaikdellema, ja ilma nõuta, mõne wee fiit, mõne perwe pääle, kon kõigi ennem olli. — Aojaanda ottfiti ja tfufiti weel wõõngu põhja, — ent ei tahe enämb midagi kuultawale ei nähtäwale. Ka filma moondaja fufi oma fälän iftjaga, olli rohakesti kaduniiega, kui tema tuhda, lõmu, fõõra felts wõtt nõur, weel kolm nelapäiwa ödangut, tooga tandja oppa pera tetta mis na oõa proowiti, — ent kõik ilma asjanda. Loõtu, ja nõtku raha kaft olli ja jäi wõõngohe, tõamba päiwäni. —

Jaan Jääri fuuft, Oravilt.

7. Waese latse waim.

Ilma aſata — ennäta waene lats jai oma peräſt, üte kuija ja kiſi kiuka kaſu latſer; ſeſt ei waeſt latſal weidikeſe warandus wanemtſt perä jäi, mis na kõnaga üteu kaswatajide hooleonti, ainult felle tingimiſega, feda mitte õra häätada. Ent kes ſe pellega lõõt? Kaduga wai waene lats eſi; ent tema wanemder kaswatagu meie warandufe. eñi mõtliwa kiſi kaſuwanemba oma korwandiku kottale. — Et waeſt laſt waiwa läbi, piskerniſi furnada — parniwa nemo teda, õõd, nui päiwä. Kõſi kiwiga jahwatama, mille tarbis fuuren riddem mojon terri ümälik olli. Waene lats pidi feda minagi tegema, kui na felle man kõe nõmma päewi peeſtelu, olewi kaluſa olliwa. Ker ſeſt kullel, ehk kõrſe? Seda paremb, mida fuuremb terna rahu ja waiw. eñi jahwat tema terwe nädali otſa, nina lood pühapäiwalgi puhkuft lõuda. Ent tühi lood Ka pühapäiwa pidi waene lats oma egapäiwatöö jõo õra jahwatama. Kui perremees pernaſega kerikohe läätſiwa — pellel waene lats üli kaluſa

te fumalet, teda nuigi wiſi ſeſt wiletſaſt eluſt päätſi, eha tema fuust wõiwa wähendada. Kui waene lats oma palwe olli lõpetanu, nimm weel põrile põrmendut maon olli. — nadet kõſi kiwi eſi kendaſt tulitſelt jahwatama, nina tema nõtke autuſt teeſt olli tolmu-peenikene jahu ammuan. Sedanätten ſatte tütarlats lõiſt kõrda põlwi pääle maha, tennäsja wäit fumalet, ku tema palwet nii pia olli ſumlenu, ja tema päästetanu nõſile puhaſuft andnu. —

See fuur õnn olli waeſel latſel ega päiw. Kõſi kiwi jahwat eſi ütſinda, ja waene lats olli pääl man, kui mõldi, kes peoga terri kiwi peſjä laſk, ja jauka alt natti puhkes. Kui kuija kaſu wanemba feda õrä kaswatſiwa, et neide korwandiku põlw nii terge olli, ſiis jai waene lats mõldi ſeiſuſeſt weber. — Kerid olli õige korwedan, ja et puhapäiw olli, ſoodeti waene lats kerikohe, nuna perenaane eſi jahwatama — ſee om: terri kiwi tſoppa-pandma — naad. Kui kiwi õige kõwaſte nüriſi, nii et kelbe pääle, — kon kõſi kiwi ära olliwa — wäriſi, ſiis lätſ ka perremees keldre pääliſkohe waema, kuis tema naiſel mõldi amet lät. eñi pea kui mõlemba kõſi kiwi kaudu tähkon jõeſiwa — pürgas kiwi peſaſt ja alt fuur tuli tſärinaga wälla, nina põrk Kelbe-pääle jai, kui palawat tule-ahot, noſt kaſi meer ei ta naine mitte enämb wälä ei peſk; enge kõige oma kõſi-kiwi nina vaja ja rikkuſega tule-ruuwat jäiwa. Ent waene lats jai peraſt üte vaga ja hää kaſu wanemba paari, keda ta kui omni wanembid jõumeſt armaſtas ja armaſtas. — Siis läppi waeſe latſe waiw. —

Gustav Vahtſepp.
Vaſſilina mõtſt.

8. Mehe jõud, ja naiſe julgus.

Üts kõrd olli üte väga kõwa, tugewa kondiga meer elänu, kelle jõun ja fuurufe wasta ütegi kaarinemi ne jõista ei wõi, ſeſt tema oli wõrſiwa ka kõik nelja jalaläte kuningа ja wõrsti, kui ta neidega kongi tühjan jalaläte